

Arrest

nr. 193 727 van 16 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Tebaar, gelegen in het district Behsud 1 ofte Hesa-e Awal-e Behsud in de provincie Maidan Wardak. U bent een hazara van etnische origine en hangt het sjiëtische geloof aan. U bent geboren op 30 november 1999..

Uw vader werkte sinds lang als arbaki in het district Jalrez. Vier of vijf maanden voor uw vertrek uit Afghanistan was er in Jalrez een gevecht tussen de politie en de taliban. 30 à 40 politieagenten zijn hierbij omgekomen en sindsdien is uw vader spoorloos. U heeft niets meer vernomen van wat er met hem zou zijn gebeurd.

U verklaart dat het dorp Tebaar niet veilig is. De taliban plegen namelijk veel aanslagen in het dorp, vermoorden er veel mensen, ontvoeren er jongens om zelfmoordaanslagen mee te plegen en nemen de inboedel van huizen en vee af. De taliban doen dit omdat ze van mening zijn dat hazara's en sjiëten

geen moslims zijn. Vorig jaar is uw ouderlijk huis door de taliban in brand gestoken. U en uw familieleden waren toen onderweg naar een ander dorp. Ongeveer twee jaar geleden is uw broer door een vuurwapen dat afgevuurd werd door de taliban gewond geraakt aan zijn bovenarm en been. Hij heeft hierdoor iets meer dan een week in het ziekenhuis gelegen. Ook gaven de taliban het vee dat ze in beslag namen aan de kuchi's die in uw regio ieder jaar neerstreken om er hun dieren te laten grazen. Wanneer de kuchi's komen worden jullie landbouwgronden vertrappeld door hun dieren. Ook bedreigen de kuchi's de dorpelingen met de dood opdat jullie jullie dieren aan hen zouden afgeven. Ook uw moeder heeft verschillende dieren op deze manier afgestaan aan de kuchi's.

In de maand Mizan van vorig jaar (september/oktober 2015 volgens de Gregoriaanse kalender) verliet u Afghanistan en op 5 november 2015 diende u in België een asielaanvraag in. U heeft nog steeds contact met uw moeder die nog steeds in het dorp Tebaar woont.

U legt volgende documenten neer: een taskara op uw naam (document 1), een rapport van het schooljaar 1392 op uw naam (document 2), een rapport van het schooljaar 1393 op uw naam (document 3), een bevestigingsbrief dd. 27.03.1394 (document 4), een enveloppe (document 5) en een e-mail van uw Belgische advocaat dd. 27.10.2016 met bijkomende verklaringen met in bijlage een door u handgeschreven brief (document 6).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst moet worden benadrukt dat op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Er werd ook beklemtoond dat het voor de beoordeling van uw nood aan bescherming noodzakelijk is dat u een correct zicht op uw werkelijke achtergrond biedt. Niettemin blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen dat u niet voldoet aan deze plicht tot medewerking en u geen duidelijkheid geeft over uw profiel en reële achtergrond.

Zo schetst u geen correct beeld van uw scholing. Gevraagd naar vakken die u op school kreeg, vermeldt u Dari, wiskunde en dictee (CGVS, p. 8). Vervolgens ontkent u andere vakken te hebben gekregen (CGVS, p. 8). Wanneer u expliciet wordt gevraagd of u nog andere talen kreeg, ontkent u dit eerst om daarna te stellen dat u soms wel Pashtou kreeg (CGVS, p. 8). Gevraagd hoeveel jaar u op school Pashtou heeft gekregen, antwoordt u "één jaar" (CGVS, p. 8). Wanneer vervolgens wordt gevraagd of u ooit Arabisch heeft gehad op school, ontkent u dit (CGVS, p. 8). Uw verklaringen komen echter niet overeen met de inhoud van de twee door u neergelegde schoolrapporten dd. 1392 en 1393 op uw naam (documenten 2 en 3). Immers, in deze twee documenten worden punten voor zowel Pashtou als Arabisch bij alle examens vermeld (documenten 2 & 3). Dit impliceert logischerwijze dat u heeft deelgenomen aan de betreffende examens en dus wel degelijk minstens twee leerjaren lessen Pashtou en Arabisch heeft gevolgd. Wanneer u later tijdens het gehoor wordt geconfronteerd met uw verklaring dat u één jaar Pashtou zou hebben gehad, bevestigt u dit (CGVS, p. 11). Geconfronteerd met de inhoud van de twee door u neergelegde rapporten wijzigt u uw verklaring en stelt u dat u inderdaad twee jaar Pashtou heeft gekregen (CGVS, p. 11). Dit is een post factum verklaring die niet overtuigt. Wanneer u geconfronteerd wordt met de vaststelling dat u ook Arabisch zou hebben gehad volgens deze rapporten, antwoordt u dat u de Arabische lessen nooit heeft gevolgd omdat u het niet leuk vond en het een moeilijke taal was (CGVS, p. 12). Deze post factum verklaring overtuigt evenmin. Het is immers onwaarschijnlijk dat u vier keer heeft deelgenomen hebben aan examens Arabisch en zelfs vier keer punten heeft gekregen op deze examens zonder ook maar één keer naar de les te zijn gegaan. Hier dient overigens nog te worden opgemerkt dat in beide rapporten wordt vermeld dat u naast het Dari, Pashtou en Arabisch ook examens van een andere vreemde taal heeft afgelegd.

Zo ook legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw bezigheden/werkzaamheden in Afghanistan. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u als landbouwer werkte op eigen grond en op andermans grond (verklaring DVZ, punt 12). Op het CGVS daarentegen verklaart u dat u heel weinig op de eigen grond heeft gewerkt en ontkent u te hebben gewerkt op de gronden van iemand anders (CGVS, p. 9). Geconfronteerd met uw verklaring hieromtrent bij de DVZ, stelt u dit niet te weten (CGVS, p. 9).

Bovendien moet worden vastgesteld dat er verschillende aanwijzingen zijn dat uw familie banden heeft met de Afghaanse hoofdstad Kabul. Zo blijkt uit het facebookprofiel van uw broer - die u op de voorgelegde foto heeft herkend (CGVS, p. 19) - dat vele van zijn vrienden wonen en/of werken in Kabul

(zie administratief dossier). Tevens blijkt uit de door u neergelegde enveloppe dat deze werd opgestuurd vanuit de hoofdstad Kabul (document 5). Meer bepaald werd de enveloppe opgestuurd van de wijk Dasht-e Barchi (document 5), een wijk waar honderdduizenden hazara's die naar de hoofdstad zijn verhuisd wonen (zie administratief dossier). Geconfronteerd met de vaststellingen over het facebookprofiel van uw broer en de herkomst van de enveloppe, stelt u niet te weten of uw broer in Kabul woont en stelt u dat er geen postkantoor bij jullie is en dat deze naar Kabul is gestuurd en van Kabul naar hier (CGVS, p. 20). Uw uitleg verklaart enkel dat de enveloppe in Kabul is afgestempeld doch niet het adres van de afzender in Kabul. Betreffende de bijkomende verklaring van u en uw advocaat dat uw moeder de enveloppe zou meegegeven hebben aan de smokkelaar die deze heeft gepost (document 6), moet worden opgemerkt dat u eerder tijdens het gehoor evenwel verklaarde dat uw moeder de documenten naar België heeft opgestuurd en dat u niet wist of ze dat via iemand heeft gedaan (CGVS, p. 11). Betreffende uw verklaring in de handgeschreven brief als zou de getoonde foto van uw broer in Maidan Wardak genomen zijn en niet in Kabul (document 6), moet worden opgemerkt dat dit niet beweerd wordt.

De door u neergelegde taskara bevat louter identiteitsgegevens die niet onmiddellijk betwist worden. Daarnaast moet worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met de taliban.

Zo heeft u uw verklaring als zou uw vader lid van de arbaki zijn geweest en tijdens gevechten tegen de taliban spoorloos zijn verdwenen (CGVS, p. 6), niet aannemelijk gemaakt. De arbaki's waren vroeger illegale gewapende groeperingen die zijn versmolten in de huidige structuur van de Afghaanse lokale politie (ALP) (zie administratief dossier). In de meeste gemeenschappen ziet men geen verschil meer tussen de ALP en arbaki's (zie administratief dossier). U weet niet sinds wanneer uw vader bij de arbaki was. U weet evenmin wat zijn rang was. U weet enkel dat uw vader sinds heel lang geleden arbaki was (CGVS, p. 6). U beweert dat uw vader de dorpelingen niet heeft verteld dat hij een lid van de arbaki was, maar wel dat hij bij de politie werkt (CGVS, p. 6). Dit deed hij omdat, indien hij zou hebben gezegd dat hij arbaki was, de dorpelingen dit zouden zeggen tegen de taliban, die hem vervolgens zouden vermoorden (CGVS, p. 6). Zowel de geüniformiseerde Afghan National Police (ANP) als de ALP worden door de taliban echter beschouwd als Pro Government Forces die moeten worden bestreden (zie administratief dossier). Uw bewering dat uw vader de dorpelingen uit vrees om te worden vermoord door de taliban niet vertelde deel uit te maken van de arbaki doch wel politie houdt geen steek.

Tevens komt u niet verder dan te stellen dat uw vader is verdwenen na een gevecht tussen de politie en de taliban in het district Jalrez (CGVS, p. 6). U weet niet of het gevecht waarbij of waarna uw vader spoorloos verdween zich in een politiebureau dan wel elders heeft plaatsgevonden (CGVS, p. 6). Aangezien de dorpsouderen naar deze plek zijn gegaan, zoals u verklaart (CGVS, p. 6), is deze onwetendheid des te meer opmerkelijk.

Bovendien legt u geen overtuigend bewijsstuk neer die uw verklaringen omtrent de beroepsactiviteiten en de verdwijning van uw vader kunnen aantonen. In verband met de bevestigingsbrief dd. 27.03.1394 moet worden vastgesteld dat u verklaart dat hierin vermeld wordt dat uw vader spoorloos is verdwenen en dat de hele brief geschreven werd door het districtshoofd (CGVS, p. 11). Echter, uit de vertaling blijkt dat de betreffende brief door u, A.R.K., is geschreven waarin u verklaart dat uw vader is verdwenen (zie document 4). Hiermee geconfronteerd blijkt er geen aanvaardbare uitleg voor deze vaststelling. U stelt dat u de papieren niet heeft gelezen (CGVS, p. 11) en uw voogd bevestigt dat u een gesloten enveloppe met hierin de documenten die vanuit Afghanistan zijn opgestuurd, heeft ontvangen (CGVS, p. 11). Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Betreffende uw verklaring dat de taliban steeds aanslagen plegen in uw dorp (CGVS, p. 13) verklaart u dat de taliban meestal met Kalasjnikovs **mensen vermoorden** (CGVS, p. 13). Gevraagd wie er in uw dorp Tebaar werd vermoord door de taliban, stelt u dat heel veel mensen van uw dorp en een paar kindjes van de naburige huizen door de taliban werden vermoord (CGVS, p. 13). Wanneer vervolgens tot tweemaal toe wordt gevraagd om te vertellen over deze kindjes in naburige huizen die werden vermoord door de taliban, komt u niet verder dan te stellen dat de taliban veel aanslagen met een raket op huizen hebben gepleegd en dat er in de huizen kindjes waren die werden vermoord (CGVS, p. 13). Gevraagd welke huizen van welke families in uw dorp op die manier werden aangevallen, stelt u dat dit bij een familie dicht bij uw dorp was en dat de taliban dit ook in andere dorpen hebben gedaan (CGVS, p. 13). Gezien u verklaart dat deze feiten zich in uw dorp waar slechts 13 of 14 families wonen (CGVS,

p. 13) zouden hebben voorgedaan, kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hieromtrent meer gedetailleerd en vlot kunt vertellen.

Wanneer u hierna wordt gevraagd wie de taliban in uw dorp hebben vermoord, verklaart u dat ze een zoon uit een buurhuis en de vader uit een ander buurhuis hebben vermoord (CGVS, p. 13). Gevraagd naar hun namen stelt u dat A.A. de zoon uit het buurhuis was en A.K. de vader uit de andere naburige woning (CGVS, p. 14). Echter, wanneer later tijdens het gehoor wordt gevraagd of deze A.K. een volwassene was, ontkent u dit en verklaart u dat hij ongeveer 15 of 16 jaar was (CGVS, p. 15). Deze discrepantie ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweringen.

In verband met uw verklaring als zou uw broer ongeveer twee jaar geleden aan zijn bovenarm een been gewond zijn geraakt door een kogel afkomstig van de taliban (CGVS, p. 14 & 16), moet worden opgemerkt u hierover zeer weinig weet. U weet namelijk niet waar hij werd beschoten en of er nog andere gewonden zijn gevallen (CGVS, p. 14). Daarenboven is het vreemd dat u de beschieting van uw broer niet spontaan heeft vermeld wanneer u de kans kreeg vrijuit te vertellen over alle redenen waarom u Afghanistan heeft verlaten (CGVS, p. 13) doch pas aanhaalde wanneer expliciet gevraagd werd of uw familieleden betrokken waren bij aanslagen (CGVS, p. 14).

Wat betreft uw verklaring als zou uw ouderlijk huis in brand zijn gestoken (CGVS, p. 17), dient te worden opgemerkt dat u dit pas vermeldt wanneer wordt doorgevraagd welke huizen precies in brand werden gestoken en nadat u in het algemeen stelt dat de taliban een paar keer een paar huizen in brand hadden gestoken (CGVS, p. 17). Het is vreemd dat u dit niet heeft vermeld toen u de gelegenheid kreeg vrijuit te vertellen over alle redenen waarom u Afghanistan heeft verlaten (CGVS, p. 13) of wanneer u expliciet gevraagd werd of uw familie – buiten uw broer die geraakt werd door een kogel – nog problemen heeft gekend met de taliban (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met de vaststelling dat u dit incident niet vermeld heeft wanneer u gevraagd werd of uw familie nog andere problemen heeft gekend met de taliban (CGVS, p. 16), antwoordt u dat jullie geen privéproblemen hebben met de taliban maar dat iedereen in het dorp problemen heeft met de taliban en dat de taliban de huizen van veel mensen in brand hebben gestoken (CGVS, p. 18). Deze verklaring overtuigt niet. Bovendien legt u geen enkel tastbaar begin van bewijs van deze brandstichting neer.

Betreffende uw verklaring als zouden de taliban jongens zoals u meenemen uit het dorp Tebaar om zelfmoordaanslagen te plegen (CGVS, p. 13), moet worden opgemerkt dat het na bevraging slechts blijkt te gaan om één jongen die mogelijks door de taliban werd meegenomen (CGVS, p. 16). Immers, de betreffende jongen was met een paar koeien en schapen in de bergen en is niet naar huis teruggekeerd, aldus zijn moeder (CGVS, p. 16). Dat deze jongen zou zijn ontvoerd door de taliban is niet meer dan een blote bewering.

Tenslotte zijn uw verklaringen over het bekostigen van uw reis naar Europa in de verklaringen die u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) liet optekenen inconsistent met uw verklaringen hieromtrent op het CGVS. U liet namelijk bij de DVZ optekenen dat één van uw dorpsgenoten uw reis heeft geregeld en betaald en dat de reiskosten u onbekend waren (verklaring DVZ, punt 31). Op het CGVS stelt u dat uw reis ongeveer 400.000 of 450.000 Afghani heeft gekost, dat de reis voor een stuk werd betaald met het gespaarde loon van uw vader, de verkoop van een stuk grond en een aantal stuks vee en dat u dit allemaal aan het dorpshoofd heeft gegeven (CGVS, p. 12).

Wat betreft de door u omschreven problemen met de Kuchi bevolking, dient te worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat deze problemen zijn te kaderen in een jaarlijks conflict dat reeds decennia aansleept tussen de Kuchi nomaden en de Hazara bevolking uit uw regio. De oorzaak betreft hoofdzakelijk een economische kwestie, meer bepaald het landgebruik voor dieren en gewassen. Er werden gewassen vernield en er werden dieren meegenomen. Bij gevechten die volgden vielen er doden. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u en/of uw familie betrokken waren bij deze gevechten. U haalt aan dat de Kuchi's dieren van uw moeder namen en dat zij met de dood werd bedreigd indien zij geen dieren aan hen zou afstaan (CGVS, p. 18). Uw verklaringen hieromtrent blijven zeer vaag en vrij algemeen. Op de vraag wanneer dit gebeurde zegt u eerst dat dit elk jaar gebeurde om vervolgens te zeggen dat dit af en toe gebeurde (CGVS, p. 18). De door u aangehaalde persoonlijke/familiale problemen zijn weinig zwaarwichtig en kunnen derhalve niet gelijkgesteld worden met een daadwerkelijke vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en/of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien dat de Afghaanse autoriteiten ingrijpen om de jaarlijkse conflicten tussen Kuchi's en Hazara in uw regio te vermijden en/of op te lossen. Ook u legde verklaringen in die zin af (CGVS p.18, 19).

Gelet op wat voorafgaat, kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan

krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de Behsud-districten in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Wardak regionaal erg verschillend zijn. Niettegenstaande de provincie Wardak in haar geheel een hoog niveau aan veiligheidsincidenten kent, blijkt tegelijkertijd dat er tijdens de verslagperiode in de districten Hisa-i Awali Behsud en Markazi Behsud geen veiligheidsincidenten voorkwamen. Het geweld dat in deze districten voorkomt is gerelateerd aan een jaarlijks terugkerend conflict tussen Hazara en nomadische Kuchi's.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Behsud-districten van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 22 van het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag), van artikel 48/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 2 en 14 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Verzoeker stelt geboren te zijn op 30 november 1999 en bijgevolg nog minderjarig te zijn. Hij wijst erop dat hij aldus een bijzondere bescherming geniet op grond van artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag en dat het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verschillende concrete garanties heeft ingebouwd voor de behandeling en beoordeling van asielaanvragen van minderjarigen. Volgens verzoeker blijkt uit de bestreden beslissing niet dat *in casu* rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, hetgeen nochtans primordiaal is. Tevens stelt verzoeker dat het principe van het voordeel van de twijfel, zoals opgenomen in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, bij de beoordeling van een asielaanvraag van een minderjarige op een ruime manier moet worden toegepast. Hij verwijst naar zijn tweede middel. Hij verwijst tevens naar de website van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verder wijst verzoeker erop dat uit de verplichte behandeling door een gespecialiseerde medewerker van het CGVS volgt dat tijdens het gehoor gebruik wordt gemaakt van een bijzonder meer gesloten vraagstelling, aparte gehoorruimtes en bijzondere aandacht voor de kwetsbaarheid van de minderjarige. Volgens hem komt deze bijzondere behandeling niet uit het administratief dossier naar voren. Opnieuw verwijst verzoeker naar de website van het CGVS.

Waar in de bestreden beslissing wordt opgeworpen dat verzoeker niet heeft voldaan aan de op hem rustende plicht tot medewerking en wordt gemotiveerd dat verzoeker over zijn scholingsgraad, zijn werkzaamheden en zijn banden met Kabul niet eenduidig is, wijst verzoeker erop dat het geen essentiële elementen betreffen in zijn relaas, dat hij onder de indruk was van de omstandigheden tijdens het gehoor en dat hij een schuchter karakter heeft. Verder wijst verzoeker erop dat hij zijn schoolrapporten zelf heeft neergelegd en dat het op geen enkel ogenblik de bedoeling was zich minder geletterd voor te doen dan hij in werkelijkheid is. Hij merkt op dat “*de scholing in Afghanistan notoir onregelmatig verloopt en enige inconsistenties bij de verklaringen van verzoeker hierover dus allesbehalve onoverkomelijk zijn*”. Aangaande zijn werkzaamheden stelt verzoeker dat hij geen landbouwer was en dat hij sporadisch hielp op het veld maar als kind voornamelijk andere klusjes in het huishouden deed, zoals het maken van yoghurt. Hij wijst erop dat er tijdens het gehoor werd ingegaan op de zaai- en oogsttechnieken, de aangeplante gewassen en het door zijn familie gekweekte fruit, waarop hij bevredigend kon antwoorden. Zijn voogd merkt op dat de aanwezige tolk moeilijkheden had met het verschil tussen de Nederlandstalige termen “zaaien” en “oogsten”. Volgens verzoeker gaat het hier opnieuw om relatief onbelangrijke inconsistenties, zonder rationele reden om hierover te liegen. Verder acht verzoeker de vraagstelling over de links met Kabul die blijken uit het Facebookprofiel van zijn broer allesbehalve “open” kan worden genoemd. Verzoeker citeert uit het gehoorverslag en stelt dat hij op het einde van een intensief gehoor zeer hard op de rooster werd gelegd door de *protection officer*, die in zijn vraagstelling vertrok vanuit de overtuiging dat verzoeker loog over zijn recente verblijfplaats, hetgeen volgens verzoeker in strijd is met alle richtlijnen voor het verhoren van minderjarige asielzoekers. Verzoeker stelt dat hij hiervan zwaar onder de indruk was, dat hij dezelfde avond contact opnam met zijn moeder en dat zij hem verduidelijkte dat de brief werd meegegeven aan een mensensmokkelaar afkomstig uit zijn dorp. “*Om zijn ongerustheid te temperen heeft de voogd van verzoeker hem geholpen om een handgeschreven brief op te stellen, waarin hij de onduidelijkheden uit*

het interview hoopte op te klaren." Verzoeker merkt op dat de commissaris-generaal verzoekers "vrees voor terugkeer" op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet aftoetst aan verzoekers dorp in Wardak en niet aan Kabul. *"Verweerster heeft verzoeker onder druk gezet door hem weinig onderbouwde persoonlijke veronderstellingen al feiten voor de voeten te werpen."* Verzoeker verwijst nogmaals naar de website van het CGVS en stelt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing is vertrokken vanuit een vooringenomenheid ten aanzien van verzoeker. Tevens verwijst verzoeker naar het tweede middel.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*.

Verzoeker stelt dat hij een *"zeer uitgesproken profiel"* heeft, waardoor hij *"wel degelijk aan vervolging minstens ernstige schade zal worden blootgesteld bij terugkeer"*. Hij stelt tevens dat de commissaris-generaal bovendien uitgaat van verkeerde veronderstellingen.

Vervolgens merkt verzoeker op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing een *"zeer uitgesproken scheiding"* maakt tussen de vrees die verzoeker zou koesteren ten aanzien van de taliban en *"de vrees ten gevolge van Kuchi"*. Hij stelt dat hij tijdens zijn gehoor reeds aangaf dat deze problemen overlappen. Hij meent dat de vermenging van taliban en Kuchi eveneens wordt bevestigd door objectieve bronnen en door de informatie in het administratief dossier. Hij wijst ook op een bericht *"over een escalatie en een duidelijke verbondenheid in de strijd"*. Volgens hem is de commissaris-generaal tijdens het gehoor nergens ingegaan op verzoekers verklaringen over het dooreen lopen van de aanvallen van de taliban en de Kuchi, hetgeen nochtans, aldus verzoeker, zijn verklaringen in een heel ander daglicht plaatst en er bovendien voor zorgt dat de aanvallen van de Kuchi niet langer louter als economisch kunnen worden bestempeld. Verzoeker meent dat hij wel degelijk een goed beeld schetst van de jaarlijkse aanvallen van de Kuchi/taliban op het dorp, waarbij vee in beslag wordt genomen, huizen in brand worden gestoken en onderling wordt gevochten. Hij acht het kort door de bocht om de problemen met de Kuchi/taliban weinig zwaarwichtig te noemen en wijst erop dat hij gedetailleerd heeft verteld over de aanvallen. Hij citeert uit het gehoorverslag. Hij verwijst ook naar objectieve bronnen die volgens hem een duidelijk beeld schetsen van de gewelddadige confrontaties *"op het ogenblik van de Kuchi-raids"*. Hij verwijst tevens naar het verslag van zijn voogd waarin nog verdere bronnen worden aangehaald *"die de problemen tussen Kuchi en Hazara kaderen als etnisch/religieus gemotiveerd, de zwaarwichtige context van het geweld en tenslotte wederom de link tussen Taliban en Kuchi bevestigt"*. Volgens hem typeert het geweld in zijn regio zich door het samensmelten van etnische, religieuze en economische motieven en wijst hij erop dat de commissaris-generaal de problemen met de Kuchi niet in twijfel trekt, *"maar de impact ervan jammer genoeg minimaliseert. Door Taliban en Kuchi zo strikt te scheiden tracht verweerster -onterecht- de zwaarwichtigheid en de motivering van het geweld tegen de Hazara-gemeenschap van verzoeker te minimaliseren."*

Vervolgens wijst verzoeker erop dat zijn vader thuis weinig vertelde over zijn werk. Zijn voogd verduidelijkt dat dit niet verwonderlijk is: *"Zelf was hij 40 jaar lang actief bij de politie in België en vertelde nauwelijks aan zijn omgeving wat zijn job precies inhield."*, hetgeen volgens verzoeker nog sterker geldt in de Afghaanse familiecontext, die nog meer op basis van hiërarchie functioneert. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal de vaststellingen met betrekking tot het werk van verzoekers vader erg snel en op basis van verkeerde veronderstellingen heeft gemaakt: *"Verweerster haalt zélf in de bestreden beslissing aan dat ALP en Arbaki met elkaar versmolten zijn. Verweerster maakt hieromtrent verstrekken veronderstelling dat verzoeker heeft verteld dat zijn vader wel zou vertellen dat hij bij politie hoorde, maar niet bij arbaki. Deze 'vaststelling' kan niet eenduidig uit de gegeven antwoorden worden afgeleid. Zo gaf verzoeker zelf net aan het verschil tussen arbaki/politie eigenlijk niet te kennen, wat gezien de realiteit op het terrein eigenlijk niet verwonderlijk is. Tijdens het gehoor gebruikt verzoeker die termen ook doorheen. Al wat hij verzoeker wilde overbrengen is dat zijn vader niet of nauwelijks over zijn werk praatte, niet met hem, noch met dorpelingen. Het enige verschil dat verzoeker misschien instinctief aanvoelt tussen beide termen is de eerder negatieve connotatie van de term Arbaki: [...] Verweerster zocht hier duidelijk spijkers op laag water en kent verzoeker wederom niet het voordeel van de twijfel toe dat hem toekomt. Verzoeker wenst zich hieromtrent in dit verzoekschrift te verduidelijken: [...] (stuk 3, p. 6) De ALP is in de praktijk niet meer dan een gelegitimeerde militie. Irreguliere troepen die een bewakingsopdracht vervullen binnen hun districtsgrenzen. (cfr. Administratief dossier, from ARbaki to Local Police) Verweerster peilde slechts erg summier naar de kennis van verzoeker. En waar ze dit deed viel ze terug op strikvragen waar eigenlijk*

geen eenduidig antwoord op is, zoals: Wat was de rang van je vader, wat is het verschil tussen Arbaki en politie. Dit is allesbehalve het soort open, aangepaste, vraagstelling dat vertrekt vanuit de beleving van een minderjarige.”

Verder wijst verzoeker erop dat zijn vader is verdwenen te midden van gevechten met de taliban in het district Jalrez, vier of vijf maanden voor hij in België asiel aanvraagde in november 2015. Verzoeker verwijst naar een internetartikel en stelt dat de gebeurtenis waarbij zijn vader vermist geraakte, wordt gesteund door nieuwsbronnen. Zowel de datum van de aanval, de locatie ervan en het aantal slachtoffers werden door hem aangegeven, aldus verzoeker. Hij stelt dat op zijn minst het voordeel van de twijfel diende te worden toegekend en dat het allerm minst onoverkomelijk is dat hij niet exact kon aangeven of de aanval al dan niet bij het politiebureau plaatsvond. Hij meent dat het werk van zijn vader zich niet zozeer in een bureau afspeelde, maar eerder in een soort checkpoint. Waar de commissaris-generaal het bewijsstuk hierover, namelijk de aangifte van de verdwijning van zijn vader, in vraag stelt omdat het door verzoeker zelf zou zijn ondertekend, stelt verzoeker hij hier nooit over heeft gelogen. Hij verwijst naar de op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) ingevulde vragenlijst en voert aan dat het niet zo uitzonderlijk is dat men een mannelijk kind de verantwoordelijkheid geeft boven een vrouwelijk, meerderjarig familielid. Hij verwijst naar een rapport en stelt tevens als volgt: *“Ook in België notuleert de politie de verklaring in de eerste persoon enkelvoud. Weliswaar is het bij hier in regel de verhoorde persoon die ondertekent en de politiepersoon die ‘tegentekent’. De dorpsoudste schreef alles op wat verzoeker (die zelf niet vloeiend kan schrijven) vertelde. Daarna werd de verklaring aangevuld, ondertekend en afgestempeld bij het districtshoofd.”*

Verder meent verzoeker dat de commissaris-generaal opnieuw ten onrechte ‘kwade wil’ verbindt aan verzoekers verklaringen waar hij motiveert dat verzoeker de aanslag op zijn broer en het in brand steken van zijn huis niet spontaan vermeldde toen hij hiertoe de kans kreeg, hetgeen volgens verzoeker niet gepast is bij de beoordeling van de asielaanvraag van een minderjarige. Hij wijst erop dat zijn familie samen met andere dorpelingen door de jaren heel wat veiligheidsincidenten heeft meegemaakt. *“Verzoeker heeft deze problemen geschetst toen hierom verzocht werd, al deed hij dit misschien op een wat ‘onpersoonlijke’ manier, zonder de specifieke persoonlijke gebeurtenissen onmiddellijk te benoemen. Dit kan echter perfect gekaderd worden binnen gekende coping-mechanismen van mensen met trauma en hoeft absoluut niet indicatief te zijn voor kwade wil vanwege verzoeker.”* Wanneer hem later meer details werden gevraagd en expliciet werd gevraagd om de problemen van zijn familie toe te lichten, heeft hij dit steeds gedaan, aldus verzoeker. Hij benadrukt ook dat het in brand steken van het huis wel degelijk reeds in het eerste interview werd aangebracht.

Vervolgens stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

“Verzoeker wenst op te werpen dat een verwarring is opgetreden met betrekking tot zijn verklaringen over de heer A.K.. Verzoeker wenst deze op te klaren:

“De minderjarige geeft na voorlezing van het verslag mee dat hij dit NIET zo aan de tolk heeft meegegeven. A.A. was een kind, 13 of 14 jaar oud, toen hij gestorven is. A.K. (!) was een buur, een volwassene die 19 of 20 jaar oud was toen hij bij een raketaanval overleed. A.K. is niet de vader van A.A.. K. was iemand die verder van bij ons vandaan woonde, maar die ook omkwam. De minderjarige verwijst weer (spontaan) naar de namen S. en J.. Van M. heeft hij zelf niet gezien of die al dan niet dood was. Hij heeft hem na de aanval gewoon nooit meer gezien. De minderjarige maakt ook de bemerking dat de tolk niet bijzonder goed het Nederlands machtig was.

Nota bene: het gebrek aan kwaliteit bij het tolken was ook meester H. opgevallen.”

(stuk 3, p. 9)

Verzoeker wenst er nog de aandacht op te vestigen dat hij op verschillende punten wel degelijk zeer uitgebreide en gedetailleerde verklaringen kon afleggen over de aanslagen die reeds plaatsvonden in het dorp.”

Ook betreffende de betaling van zijn reis naar Europa, benadrukt verzoeker dat het om schijnbare inconsistenties gaat:

“Voor de volledigheid wenst verzoeker, met zijn voogd, omtrent zijn reisroute volgende verduidelijking aan te brengen:

“De minderjarige licht toe na het interview CGVS: toen mijn vader niet meer naar huis kwam, heeft mijn moeder veel gehuild. Toen wij dachten dat mijn vader vermist was, zei mijn moeder dat ik in gevaar was van de kuchi en taliban. Zij werken samen. Mijn moeder dacht dat ik Afghanistan moest verlaten. Na drie maanden ongeveer zijn wij bij de dorpsoudste K. langs geweest om een verklaring af te leggen die daarna op het District afgestempeld werd. Terug bij K., de dorpsoudste, zei mijn moeder dat ze al haar man moest missen en niet wou dat haar zoon hetzelfde overkwam. Zij stelde haar plan voor om me uit

Afghanistan te laten vertrekken. K. zei dat dit veel geld zou kosten. Moeder zei dat ze wat geld had van haar man, elke twee maand bracht hij dat en ik heb het gespaard. Zij zei ook dat ze dieren kon verkopen. Dat zou volgens K. genoeg zijn voor de vlucht van één persoon uit Afghanistan. Ik wist niet om hoeveel geld het ging. Wij hebben dan ook de dieren verkocht. K. heeft iemand gevonden om me uit Afghanistan te smokkelen. Ik heb niet gezien hoeveel moeder betaald heeft voor de reis, ik weet het ook niet, maar ik denk (!) 400 à 450.000 Afghani.” (stuk 3, p. 12)”

Verzoeker stelt dat hij zijn land van herkomst heeft moeten verlaten omdat hij werd bedreigd door de taliban en de Kuchi omwille van zijn Hazara-etnie en zijn sjiiitische geloofsovertuiging. Hij meent dat hij bovendien een ernstig risico loopt omdat zijn vader actief was bij de overheidstroepen van de ALP/Arbaki. Hij wijst erop dat de UNHCR richtlijnen expliciet het risico vermelden dat ook kinderen lopen ten gevolge van de affiliatie van hun ouders. Hij benadrukt tevens dat de commissaris-generaal er verkeerdelijk van uitgaat dat de beweegredenen van de Kuchi louter economisch zouden zijn. Hij stelt voorts dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan inroepen: *“Verzoeker heeft problemen met de Taliban in Afghanistan. De Afghaanse overheid kan zichzelf niet beschermen tegen de Taliban, laat staan z'n burgers.”* Ook verwijst verzoeker naar artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en stelt hij dienaangaande als volgt in zijn verzoekschrift: *“Wie de gehoorverslagen van verzoeker er grondig op naleest kan daarentegen enkel tot het besluit komen dat verzoeker wel degelijk een gedetailleerd, uitgebreid, intern samenhangend en finaal geloofwaardig relaas heeft gebracht. Bovendien dient bij de beoordeling hiervan rekening te worden gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, namelijk dat van niet-begeleid minderjarige vluchteling. Van een minderjarige kan niet dezelfde graad van detail en consistentie vereist worden als van een volwassene. Bovendien heeft verzoeker zeer snel na zijn aankomst in België reeds een asielaanvraag ingediend en heeft hij zijn uiterste best gedaan om de nodige stavingsstukken aan te brengen. Verweerster heeft in het licht van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd. Op zijn minst had verweerster zich de moeite moeten troosten om dieper in te gaan op die elementen die zij in de bestreden beslissing als inconsistenties uitlicht. Verweerster berustte daarentegen in erg persoonlijke, vaak té weinig gefundeerde gevolgtrekkingen. Aan verzoeker dient op zijn minst het voordeel van de twijfel te worden gegund.”* Verzoeker wijst tevens nogmaals op het verslag dat zijn voogd opstelde naar aanleiding van de bestreden beslissing.

2.1.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3, 48/4, § 2, a) en b) en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoeker acht het opvallend dat *“verzoekende partij in de bestreden beslissing enerzijds op een erg expliciete manier verwijst naar de UNHCR eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, maar zij anderzijds volledig voorbijgaat aan de hierin uitvoerig uitgewerkte ‘Potential Risk Profiles’.*”, temeer daar hij tijdens zijn gehoor steeds concrete voorbeelden heeft gegeven van de problemen die hij omwille van zijn risicoprofiel ondervindt.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij rechtstreeks een risicoprofiel bezit als jongeman “of fighting age” en, zelfs los van zijn persoonlijk asielrelaas, een groot risico loopt om gedwongen te worden gerekruteerd door de taliban. Hij citeert uit een rapport en stelt dat het bijzonder eigenaardig is dat de commissaris-generaal verzoekers verklaring dat een jongen uit het dorp werd ontvoerd door de taliban om een zelfmoordaanslag te plegen simpel wegzet als een blote bewering daar een objectief rapport van UNHCR, dat de commissaris-generaal zelf opwerpt in de bestreden beslissing, deze activiteiten expliciet bevestigt. *“Over het risico dat verzoeker loopt om ook door pro-regeringstroepen te worden ingelijfd wordt zelfs op geen enkele manier gemotiveerd.”*

Verder stelt verzoeker dat hij ook als lid van een religieuze minderheid een uitgesproken risicoprofiel heeft. Hij meent tijdens het gehoor steeds duidelijk te hebben aangegeven dat de taliban en de Kuchi zijn dorp viseren omwille van zijn etniciteit en religie. Onder verwijzing naar een rapport voert verzoeker aan dat er tal van precedentes bekend zijn uit zijn provincie van herkomst.

Voorts wijst verzoeker op een risicoprofiel in zijn hoofdte omwille van de functie van zijn vader bij de lokale politie. Ook het verblijf in Europa voor intussen meer dan een jaar, bezorgt hem naar zijn mening een risicoprofiel, *“waarbij hij als verwesterd, een spion, kan worden aanzien”*.

2.1.1.4. In een vierde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker onder meer als volgt:

“In de bestreden beslissing wordt niet getwijfeld aan de identiteit van verzoeker. Er is geen twijfel over het feit dat verzoeker afkomstig is uit Afghanistan, meer bepaald uit het district Hisa-i Awal Beshud uit de provincie Maidan Wardak.

Verweerster vertelt omtrent de algemene veiligheidssituatie een erg dubbel verhaal, waarvoor ze zich baseert op de UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 19 april 2016.” en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan van november 2016

Enerzijds erkent verweerster volmondig het voortdurend stijgende geweldniveau sinds 2013. Daarnaast erkent verweerster ook dat de provincie van verzoeker een zéér hoog niveau van veiligheidsincidenten ken. Dit volgt ook rechtstreeks uit het door haar aangevoerde EASO-rapport.

Wardak is één van de meest door geweld getergde provincies van het land. Een rapport van EASO stelt bijvoorbeeld dat het percentage Afghanen die voor hun leven vrezen gestegen is. Het hoogste percentage wordt bereikt in Wardak, met name 96,2 procent van de bevolking. (Administratief dossier van verweerster, EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan van november 2016, p. 35)

*In deze omgeving van terreur een ‘minder getergde’ regio vinden staat dus niet meteen borg voor een veilige leefsituatie. **De vraag is ook hoe een continue blootstelling aan dergelijke stress in het belang kan zijn voor een minderjarige en niet ui zichzelf een vorm van foltering uitmaakt.***

Daarnaast wijst verweerster er echter op dat verzoeker afkomst is uit één van de meer rustige districten van de provincie. Dit argument is niet serieus. Verzoeker verblijft in een provincie (met uitbreiding land) met een constant hevig fluctuerende veiligheidssituatie. Verweerster erkent dat het geweld stelselmatig toeneemt en de taliban terrein wint. Het aanpalende district is het district Jalrez dat het meeste ‘security incidents’ liet optekenen van heel de provincie. Verweerster kan niet volhouden dat hier geen uiterst reëel risico in schuilt voor verwerende partij. (Administratief dossier van verweerster, EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan van november 2016, p. 59)

Nog maar eens blijkt de volharding om zeker geen link te leggen tussen taliban en kuchi (daar waar er door de verzoeker keer op keer op gewezen wordt en wat uit verschillende hoeken wordt bevestigd – zie hierboven). Vervolgens, dat het geweld van de kuchi zou komen en een ‘economische oorzaak’ kent (zie hierboven) maakt het daarom nog niet minder dodelijk of gevaarlijk. Deze argumenten werden in het tweede middel uitgebreid weerlegd door verzoeker.

Het heeft daarenboven een regelmatig terugkerend karakter. EASO vermeldt dat ‘During spring, Kuchi migrations regularly cause violent clashes in the predominantly Hazara Behsud districts’ (Administratief dossier van verweerster, EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan van november 2016, p. 57)

EASO vermeldt eveneens de stelling van de provinciegouverneur zelf dat er verontrustende vragen bestaan over enige rechtsstaat in Behsud: ‘although Behsud is a relatively calm district, there are disturbing questions about the rule of law there’(Administratief dossier van verweerster, EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan van november 2016, p. 58)

Ook hier geldt dat verweerster zich enerzijds meent op de ‘UNHCR-eligibility guidelines’ te kunnen beroepen, maar anderzijds volledig voorbijgaat aan het uiterst kwetsbare profiel van verzoeker.

Verzoeker is afkomstig uit één van de meest gewelddadige provincies uit Afghanistan. Zijn dorp en familie werden in het verleden reeds herhaaldelijk slachtoffer van geweld.

Een terugkeer naar een huis waar verzoeker voortdurend zou vrezen voor zijn leven (zoals 96,2 % van zijn medebewoners dat moeten doen) is allesbehalve in het belang van het kind.”

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met tien stukken (stukken 3-12).

Met een aanvullende nota d.d. 7 september 2017 bezorgt verzoeker de Raad nog 3 bijkomende stukken met betrekking tot de preciaire situatie van de Hazara's in Afghanistan (stukken 13-15).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Verzoeker voert aan dat hij in zijn land van herkomst wordt bedreigd door de taliban en de Kuchi's. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij geen correct beeld schetste van zijn scholing, (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn bezigheden/werkzaamheden in Afghanistan, (iii) er verschillende aanwijzingen zijn dat zijn familie banden heeft met de Afghaanse hoofdstad Kabul, (iv) zijn verklaringen over het functioneren van zijn vader bij de arbaki/de *Afghan Local Police* (ALP) geen steek houden, (v) zijn verklaringen over de verdwijning van zijn vader slechts vaag en niet-gedetailleerd zijn, (vi) hij geen overtuigend bewijsstuk voorlegt betreffende de beroepsactiviteiten en de verdwijning van zijn vader, (vii) zijn verklaringen over de aanvallen van de taliban in zijn dorp en over de aanval op zijn broer niet gedetailleerd en niet doorleefd zijn, (viii) zijn verklaringen over het in brand steken van zijn ouderlijk huis niet geloofwaardig zijn, (ix) zijn verklaring over het meenemen van een jongen uit zijn dorp door de taliban slechts een blote bewering betreft, (x) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het bekostigen van zijn reis naar Europa, en (xi) zijn problemen met de Kuchi's blijkens de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') zich kaderen binnen een economische problematiek die jaarlijks terugkeert en niet zwaarwichtig genoeg zijn om te kwalificeren als een daadwerkelijke vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en hieruit kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Wanneer verzoeker werd gehoord op het CGVS, in het bijzijn van een gespecialiseerde medewerker van het CGVS, werd hij bijgestaan door zijn voogd en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Daarenboven wordt de Staatssecretaris er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Kinderrechtenverdrag op hem van toepassing is. Er dient daarenboven opgemerkt te worden dat de bepalingen van de ingeroepen artikelen van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Naar luid van artikel 22*bis*, vierde lid van de Grondwet is het belang van het kind bovendien de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. Blijkens het vijfde lid van hetzelfde artikel volstaat dergelijke algemene bepaling op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere uitwerking of precisering ervan nodig is. Bij gebrek aan directe werking van artikel 22*bis*, vierde lid van de Grondwet kan verzoeker zich niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen. Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verder dient vastgesteld dat een aantal in de bestreden beslissing terecht gedane vaststellingen verzoekers algehele geloofwaardigheid aantasten, namelijk de vaststelling dat verzoeker geen correct beeld biedt over zijn scholing en de vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn werkzaamheden/bezigheden in Afghanistan. Verzoeker acht dit in onderhavig verzoekschrift *“absoluut geen essentiële elementen [...] in het relaas van verzoeker”*, doch er dient op gewezen dat de medewerkingsplicht van verzoeker vereist dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Hoewel voormelde elementen geen rechtstreekse impact hebben op de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, hebben ze er wel een invloed op in die zin dat ze verzoekers algehele geloofwaardigheid op de helling zetten. In deze context kan er tevens dienstig op worden gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Betreffende verzoekers scholing wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt:

“Zo schetst u geen correct beeld van uw scholing. Gevraagd naar vakken die u op school kreeg, vermeldt u Dari, wiskunde en dictee (CGVS, p. 8). Vervolgens ontkent u andere vakken te hebben gekregen (CGVS, p. 8). Wanneer u expliciet wordt gevraagd of u nog andere talen kreeg, ontkent u dit eerst om daarna te stellen dat u soms wel Pashtou kreeg (CGVS, p. 8). Gevraagd hoeveel jaar u op school Pashtou heeft gekregen, antwoordt u “één jaar” (CGVS, p. 8). Wanneer vervolgens wordt gevraagd of u ooit Arabisch heeft gehad op school, ontkent u dit (CGVS, p. 8). Uw verklaringen komen echter niet overeen met de inhoud van de twee door u neergelegde schoolrapporten dd. 1392 en 1393 op uw naam (documenten 2 en 3). Immers, in deze twee documenten worden punten voor zowel Pashtou als Arabisch bij alle examens vermeld (documenten 2 & 3). Dit impliceert logischerwijze dat u heeft deelgenomen aan de betreffende examens en dus wel degelijk minstens twee leerjaren lessen Pashtou en Arabisch heeft gevolgd. Wanneer u later tijdens het gehoor wordt geconfronteerd met uw verklaring dat u één jaar Pashtou zou hebben gehad, bevestigt u dit (CGVS, p. 11). Geconfronteerd met de inhoud van de twee door u neergelegde rapporten wijzigt u uw verklaring en stelt u dat u inderdaad twee jaar Pashtou heeft gekregen (CGVS, p. 11). Dit is een post factum verklaring die niet overtuigt. Wanneer u geconfronteerd wordt met de vaststelling dat u ook Arabisch zou hebben gehad volgens deze rapporten, antwoordt u dat u de Arabische lessen nooit heeft gevolgd omdat u het niet leuk vond en het een moeilijke taal was (CGVS, p. 12). Deze post factum verklaring overtuigt evenmin. Het is immers onwaarschijnlijk dat u vier keer heeft deelgenomen hebben aan examens Arabisch en zelfs vier keer punten heeft gekregen op deze examens zonder ook maar één keer naar de les te zijn gegaan. Hier dient overigens nog te worden opgemerkt dat in beide rapporten wordt vermeld dat u naast het Dari, Pashtou en Arabisch ook examens van een andere vreemde taal heeft afgelegd.”

In onderhavig verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan te beweren dat hij nooit de bedoeling had zich minder geletterd voor te doen dan hij werkelijk is en dat de scholing in Afghanistan *“notoir onregelmatig verloopt en enige inconsistenties bij de verklaringen van verzoeker hierover dus allesbehalve onoverkomelijk zijn”*. Dat de organisatie van het onderwijs in Afghanistan te wensen over zou kunnen laten – een bewering die verzoeker middels geen enkel stuk staft – doet op zich evenwel geen afbreuk aan het feit dat uit de voorgelegde schoolrapporten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk meer vakken heeft gevolgd dan enkel Dari, wiskunde en dictee en dat hij zelfs geslaagd was voor deze vakken. Nergens doorheen zijn gehoor voerde verzoeker aan dat de slechte kwaliteit van het Afgaanse onderwijs een verklaring vormt voor de discrepanties tussen zijn verklaringen en de door hem voorgelegde schoolrapporten.

Aangaande verzoekers werkzaamheden/bezigheden wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt:

“Zo ook legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw bezigheden/werkzaamheden in Afghanistan. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u als landbouwer werkte op eigen grond en op andermans grond (verklaring DVZ, punt 12). Op het CGVS daarentegen verklaart u dat u heel weinig op de eigen grond heeft gewerkt en ontkent u te hebben gewerkt op de gronden van iemand anders (CGVS, p. 9). Geconfronteerd met uw verklaring hieromtrent bij de DVZ, stelt u dit niet te weten (CGVS, p. 9).”

In onderhavig verzoekschrift komt verzoeker dienaangaande niet verder dan te ontkennen dat hij landbouwer was, dat hij slechts sporadisch op de velden hielp en dat hij zich vooral met huishoudelijke

taken bezighield zoals het maken van yoghurt. Dit maakt evenwel zijn verklaringen op de DVZ niet ongedaan. Dat verzoeker op de hoogte was van de zaai- en oogsttechnieken, de aangeplante gewassen en het door zijn familie gekweekte fruit en dat de aanwezige tolk tijdens het gehoor op het CGVS het verschil tussen de Nederlandstalige termen “zaaien” en “oogsten” niet goed kende, doet hier evenmin afbreuk aan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de aantasting van verzoekers algehele geloofwaardigheid. Kritiek op het overtollig motief dat verzoekers broer en/of familie banden hebben met Kabul, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing. Verzoeker maakt voorts niet *in concreto* aannemelijk dat hij dermate in de war was wegens de vragen van de *protection officer* tijdens het gehoor op het CGVS over het Facebookprofiel van zijn broer en de linken met Kabul dat hij hierdoor negatief zou worden beïnvloed. De vragen werden immers pas op het einde van het gehoor gesteld, zodat verzoeker voorheen onmogelijk door deze vragen zou kunnen zijn beïnvloed.

Waar verzoeker aanvoert dat het conflict met de Kuchi's en het conflict met de taliban elkaar overlappen en dat er in de Behsud-districten van de provincie Wardak sprake zou zijn van een groeiende vermenging van taliban en Kuchi, kan hij niet worden bijgetreden, aangezien dit geenszins blijkt uit de door verzoeker (verzoekschrift, stukken 5-7) of de door de commissaris-generaal (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) bijgebrachte informatie. Uit deze informatie blijkt immers duidelijk dat het conflict tussen de Hazara en de Kuchi's een economische achtergrond heeft, namelijk het gebruik van de gronden. In het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 5 staat zo onder meer het volgende te lezen: *“The causes of the Behsud conflict are economic and social above all. It is fed by the economic competition of two marginalized communities, with contradictory survival strategies. The ethnic dimension of the conflict is in fact secondary because the main problem is land-related.”* Dat de taliban op sommige momenten de Kuchi's zouden steunen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Daarenboven dient vastgesteld dat de mogelijke steun van de taliban aan de Kuchi's eerder voortvloeit uit een strategie in hoofde van de taliban om de invloed van de Afghaanse autoriteiten te destabiliseren. Zo staat in het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 7 te lezen als volgt: *“The development of the general security situation in Wardak also affects how the conflict between the Kuchis and the Hazaras is played out. The Taliban has increasingly gained control in the Pashtun areas, while the areas dominated by Hazaras have been more stable. It has been reported that some Taliban groups in the area have supported the Kuchis. [...] According to the same source, almost the whole Pashtun population of Wardak was prevented from voting in the parliamentary election due to pressure from rebel groups.”* Ook blijkt dit uit het citaat uit de informatie in het administratief dossier in onderhavig verzoekschrift waar als volgt wordt gesteld: *“Many sides claimed, and some interviewed Kuchis agreed, that a range of armed groups, more or less linked to the Taliban insurgency or following an opportunistic agenda, might have joined in looting Hazara villages on the occasion of the annual confrontation and exploited the chance to disrupt security and government control in previously calm areas.”* Hieruit blijkt geenszins dat de taliban en de Kuchi's omwille van etnisch-religieuze redenen samen zouden werken om de Hazara aan te vallen, zoals verzoeker beweert. Overigens dient opgemerkt dat verzoeker de door hem aangevoerde problemen *in concreto* aannemelijk dient te maken en dat een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon hiertoe niet volstaat.

Aangezien uit het voorgaande blijkt dat er in de Behsud-districten van de provincie Wardak geen sprake is van een gegroepeerde inspanning van de taliban en de Kuchi's tegen de Hazara, kan geenszins worden ingezien waarom het feit dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de door verzoeker aangehaalde problemen met de taliban en deze met de Kuchi's apart behandelt, problematisch zou zijn. Dit klemmt des te meer daar uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat, in tegenstelling met wat verzoeker beweert in onderhavig verzoekschrift, zijn beweerde problemen met de taliban (het verdwijnen van zijn vader, het in brand steken van zijn ouderlijk huis, en de aanval op zijn broer) geenszins linkt aan de problemen die hij stelt te hebben met de Kuchi's, met name dat zij de landbouwgronden laten vertrappelen door hun dieren en dat zij de dorpelingen met de dood bedreigen indien de dorpelingen hun dieren niet aan hen afstaan. Het enkele feit dat verzoeker beweert dat de taliban het vee dat ze in beslag namen, aan de Kuchi's gaf wanneer die in verzoekers regio neerstreken, doet hieraan geen afbreuk en is eerder te kaderen in het voormelde inzake de mogelijke steun vanwege de taliban aan de Kuchi's.

Betreffende verzoekers problemen met de Kuchi's wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt:

"Wat betreft de door u omschreven problemen met de Kuchi bevolking, dient te worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat deze problemen zijn te kaderen in een jaarlijks conflict dat reeds decennia aansleept tussen de Kuchi nomaden en de Hazara bevolking uit uw regio. De oorzaak betreft hoofdzakelijk een economische kwestie, meer bepaald het landgebruik voor dieren en gewassen. Er werden gewassen vernield en er werden dieren meegenomen. Bij gevechten die volgden vielen er doden. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u en/of uw familie betrokken waren bij deze gevechten. U haalt aan dat de kuchi's dieren van uw moeder namen en dat zij met de dood werd bedreigd indien zij geen dieren aan hen zou afstaan (CGVS, p. 18). Uw verklaringen hieromtrent blijven zeer vaag en vrij algemeen. Op de vraag wanneer dit gebeurde zegt u eerst dat dit elk jaar gebeurde om vervolgens te zeggen dat dit af en toe gebeurde (CGVS, p. 18). De door u aangehaalde persoonlijke/familiale problemen zijn weinig zwaarwichtig en kunnen derhalve niet gelijkgesteld worden met een daadwerkelijke vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en/of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien dat de Afghaanse autoriteiten ingrijpen om de jaarlijkse conflicten tussen Kuchi 's en Hazara in uw regio te vermijden en/of op te lossen. Ook u legde verklaringen in die zin af (CGVS p.18, 19)."

Verzoeker acht het in onderhavig verzoekschrift kort door de bocht om de problemen met de Kuchi's weinig zwaarwichtig te noemen, doch hij laat na *in concreto* te duiden waarom dit volgens hem kort door de bocht zou zijn. Verder citeert hij slechts enkele van zijn verklaringen uit het gehoorverslag, terwijl het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen niet kan worden beschouwd als een dienstige poging om de motieven in de bestreden beslissing *in concreto* te trachten te weerleggen. Voorts verwijst hij slechts naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon en waaromtrent er hoger reeds op werd gewezen dat dit niet volstaat teneinde de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

Aangaande de problemen omwille van het werk van verzoekers vader en diens verdwijning, voert verzoeker vooreerst aan dat zijn vader niet veel sprak over zijn werk en dat dit niet verwonderlijk is aangezien zijn voogd, die actief was bij de Belgische politie, evenmin aan zijn omgeving verklaarde wat zijn job inhield. Er dient op gewezen dat verzoeker onder meer naar aanleiding van de beweerde problemen omwille van het werk van zijn vader heden in België internationale bescherming vraagt, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren over dit werk. Het betreft *in casu* dan ook een geheel andere situatie dan die van zijn voogd. Het loutere feit dat er in de Afghaanse cultuur een sterk hiërarchische organisatie van de familiebanden bestaat (verzoekschrift, stuk 8), doet aan het voorgaande geen afbreuk. Er kan immers niet worden ingezien waarom verzoeker niet via andere bronnen dan zijn vader meer informatie zou kunnen verzamelen.

Verder voert verzoeker aan dat de ALP en de Arbaki met elkaar zijn versmolten, zodat het niet verwonderlijk is dat hij het verschil tussen de politie en de Arbaki niet echt kent en dat hij enkel aanvoelt dat de term "Arbaki" een negatieve connotatie heeft. Er dient evenwel vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS wel degelijk een onderscheid maakte tussen de Arbaki en de ALP:

"- Wisten de dorpelingen van zijn werk als arbaki? nee. ze wisten niet dat mijn vader een arbaki politie was. hij zei niet tegen (tg) ons of tegen iemand anders dat hij politie van arbaki is. als hij dat zegt, er zijn mensen die zeggen tegen tal dat hij arbaki is en hem gaan vermoorden. hij heeft nooit gezegd over zijn werk.

- dus je wist niet dat hij arbaki was. wat dacht je dat zijn beroep was? mijn vader heeft altijd gezegd, ik ben een politie, en nooit meer gezegd dan dat.

- de dorpelingen, wisten ze dat hij politie was? ja.

- wat is het verschil tussen arbaki en politie? wn."

(gehoorverslag CGVS, p. 6).

De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing terecht op dat de taliban ook de ALP beschouwd als een "*pro-government force*" (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier), zodat het geenszins aannemelijk is dat zijn vader aan de dorpelingen zou verzwijgen dat hij bij de Arbaki is uit vrees dat dit aan de taliban zou worden vermeld en hij zou worden vermoord, terwijl hij de dorpelingen wel zou inlichten over zijn werkzaamheden bij de ALP.

Voorts kan niet worden ingezien op welke wijze de vragen naar de rang van zijn vader of het verschil tussen de Arbaki en de politie strikvragen zouden zijn waarop geen eenduidig antwoord kan worden gegeven, zoals verzoeker beweert in onderhavig verzoekschrift. Evenmin toont verzoeker *in concreto* aan waarom deze vragen niet aangepast zouden zijn aan zijn minderjarigheid. Immers, verzoeker is niet dermate jong dat hij nog niet tot de jaren des onderscheids is gekomen en niet in staat zou zijn om dergelijke vragen op een normale wijze te begrijpen.

De verklaringen opgenomen in het door zijn voogd opgesteld "verslag" (verzoekschrift, stuk 3) kunnen als niet meer beschouwd worden dan na reflectie wegens confrontatie met de bestreden beslissing

opgestelde *post factum*-beweringen en doen als zodanig geen afbreuk aan verzoekers verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS of aan de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing.

Gezien het voorgaande wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Zo heeft u uw verklaring als zou uw vader lid van de arbaki zijn geweest en tijdens gevechten tegen de taliban spoorloos zijn verdwenen (CGVS, p. 6), niet aannemelijk gemaakt. De arbaki's waren vroeger illegale gewapende groeperingen die zijn versmolten in de huidige structuur van de Afghaanse lokale politie (ALP) (zie administratief dossier). In de meeste gemeenschappen ziet men geen verschil meer tussen de ALP en arbaki's (zie administratief dossier). U weet niet sinds wanneer uw vader bij de arbaki was. U weet evenmin wat zijn rang was. U weet enkel dat uw vader sinds heel lang geleden arbaki was (CGVS, p. 6). U beweert dat uw vader de dorpelingen niet heeft verteld dat hij een lid van de arbaki was, maar wel dat hij bij de politie werkt (CGVS, p. 6). Dit deed hij omdat, indien hij zou hebben gezegd dat hij arbaki was, de dorpelingen dit zouden zeggen tegen de taliban, die hem vervolgens zouden vermoorden (CGVS, p. 6). Zowel de geüniformiseerde Afghan National Police (ANP) als de ALP worden door de taliban echter beschouwd als Pro Government Forces die moeten worden bestreden (zie administratief dossier). Uw bewering dat uw vader de dorpelingen uit vrees om te worden vermoord door de taliban niet vertelde deel uit te maken van de arbaki doch wel politie houdt geen steek.”

Aangaande de verdwijning van verzoekers vader, wijst verzoeker in onderhavig verzoekschrift op een persartikel dat volgens hem aansluit bij zijn verklaringen. In zoverre kan worden aangenomen dat verzoekers vader betrokken zou zijn geweest bij het in dit persartikel omschreven incident, *quod non*, dan dient vastgesteld dat in dit persartikel een veelheid aan informatie staat die verzoeker zelf niet kon vermelden. Nochtans kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker, wiens eigen vader slachtoffer zou zijn geweest van dit incident, zich zelf de moeite zou getroosten om zoveel mogelijk informatie te verzamelen. Dat verzoeker niet eens weet of het incident zich al dan niet in het politiebureau afspeelde, toont dan ook zijn gebrek aan interesse aan. Uit het bijgevoegde persartikel blijkt immers dat het om een incident aan een checkpoint ging en dat het politiebureau 200 meter verder gelegen was maar geen hulp bood tijdens de aanval. Verzoekers jeugdige leeftijd kan bezwaarlijk worden beschouwd als een verschoning voor zijn gebrekkige kennis. Hij wijst er in onderhavig verzoekschrift immers zelf op dat hij als oudste mannelijk familielid meer verantwoordelijkheid heeft dan een meerderjarig, vrouwelijk familielid. Dit klemt des te meer daar verzoeker verklaarde dat één van de dorpsouderen de plaats van het incident heeft bezocht (gehoorverslag CGVS, p. 6).

Betreffende de bevestigingsbrief die verzoeker heeft voorgelegd (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), voert verzoeker aan dat deze in zijn naam werd opgesteld daar dit de gewoonte is in Afghanistan. Hoewel kan worden aangenomen dat verzoeker in de Afghaanse cultuur bij voorrang wordt behandeld ten aanzien van zijn moeder, dient vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde dat hij het document niet had gelezen nadat het naar België was verstuurd (gehoorverslag CGVS, p. 11). Dat verzoeker in de vragenlijst van het CGVS (administratief dossier, stuk 12) vermeldt dat het document *“naar plaatselijk gebruik [werd] opgesteld op naam van mannelijke aanwezige”*, is dan ook niet te verzoenen met zijn verklaring tijdens het gehoor, na het invullen van deze vragenlijst, dat hij het document niet heeft gezien. Hoe dan ook, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker terdege op de hoogte is van de inhoud van de documenten die hij ter staving van zijn asielrelaas voorlegt. Daarenboven dient erop gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat er *in casu* geen sprake is van geloofwaardige verklaringen. Dit klemt des te meer daar uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse Afghaanse documenten gemakkelijk (tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Waar verzoeker verwijst naar de gang van zaken bij de Belgische politie, dient erop gewezen dat deze situatie bezwaarlijk kan worden vergeleken met de gangbare praktijken in Afghanistan, zodat deze verwijzing niet dienstig is.

Wat betreft de aanslag op zijn broer en het in brand steken van verzoekers ouderlijke huis wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt:

“In verband met uw verklaring als zou uw broer ongeveer twee jaar geleden aan zijn bovenarm en been gewond zijn geraakt door een kogel afkomstig van de taliban (CGVS, p. 14 & 16), moet worden opgemerkt u hierover zeer weinig weet. U weet namelijk niet waar hij werd beschoten en of er nog andere gewonden zijn gevallen (CGVS, p. 14). Daarenboven is het vreemd dat u de beschieting van uw broer niet spontaan heeft vermeld wanneer u de kans kreeg vrijuit te vertellen over alle redenen waarom

u Afghanistan heeft verlaten (CGVS, p. 13) doch pas aanhaalde wanneer expliciet gevraagd werd of uw familieleden betrokken waren bij aanslagen (CGVS, p. 14).

Wat betreft uw verklaring als zou uw ouderlijk huis in brand zijn gestoken (CGVS, p. 17), dient te worden opgemerkt dat u dit pas vermeldt wanneer wordt doorgevraagd welke huizen precies in brand werden gestoken en nadat u in het algemeen stelt dat de taliban een paar keer een paar huizen in brand hadden gestoken (CGVS, p. 17). Het is vreemd dat u dit niet heeft vermeld toen u de gelegenheid kreeg vrijuit te vertellen over alle redenen waarom u Afghanistan heeft verlaten (CGVS, p. 13) of wanneer u expliciet gevraagd werd of uw familie – buiten uw broer die geraakt werd door een kogel – nog problemen heeft gekend met de taliban (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met de vaststelling dat u dit incident niet vermeld heeft wanneer u gevraagd werd of uw familie nog andere problemen heeft gekend met de taliban (CGVS, p. 16), antwoordt u dat jullie geen privéproblemen hebben met de taliban maar dat iedereen in het dorp problemen heeft met de taliban en dat de taliban de huizen van veel mensen in brand hebben gestoken (CGVS, p. 18). Deze verklaring overtuigt niet. Bovendien legt u geen enkel tastbaar begin van bewijs van deze brandstichting neer.”

Waar verzoeker aanvoert dat het feit dat hij niet spontaan de aanval op zijn broer vermeldde en slechts “op een wat ‘onpersoonlijke’ manier, zonder de specifieke persoonlijke gebeurtenissen te benoemen” deze problemen heeft geschetst omdat dit kadert in “de gekende coping-mechanismen van mensen met trauma”, dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel medisch/psychiatrisch/psychologisch attest voorlegt waaruit zou kunnen blijken dat hij getraumatiseerd is en/of dat hij niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een gehoor of tot het afleggen van spontane, geloofwaardige, gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen. Dat verzoeker de aanval op zijn broer pas vermeldt wanneer hem expliciet gevraagd wordt of ook familieleden betrokken waren bij aanvallen in zijn dorp, is wel degelijk een element dat de geloofwaardigheid van de aanval op zijn broer op de helling zet. Dit klemt des te meer daar verzoekers kennis over deze aanval slechts beperkt is. Verder wordt nergens in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker het in brand steken van zijn ouderlijk huis niet zou hebben vermeld tijdens het interview op de DVZ, al dient vastgesteld dat verzoeker op de DVZ geenszins expliciet melding maakte van het in brand steken van zijn ouderlijk huis doch enkel van het in brand steken van huizen in het algemeen (administratief dossier, stuk 21).

Verder wordt in de bestreden beslissing tevens terecht gesteld als volgt:

*“Betreffende uw verklaring dat de taliban steeds aanslagen plegen in uw dorp (CGVS, p. 13) verklaart u dat de taliban meestal met Kalasjnikovs **mensen vermoorden** (CGVS, p. 13). Gevraagd wie er in uw dorp Tebaar werd vermoord door de taliban, stelt u dat heel veel mensen van uw dorp en een paar kindjes van de naburige huizen door de taliban werden vermoord (CGVS, p. 13). Wanneer vervolgens tot tweemaal toe wordt gevraagd om te vertellen over deze kindjes in naburige huizen die werden vermoord door de taliban, komt u niet verder dan te stellen dat de taliban veel aanslagen met een raket op huizen hebben gepleegd en dat er in de huizen kindjes waren die werden vermoord (CGVS, p. 13). Gevraagd welke huizen van welke families in uw dorp op die manier werden aangevallen, stelt u dat dit bij een familie dicht bij uw dorp was en dat de taliban dit ook in andere dorpen hebben gedaan (CGVS, p. 13). Gezien u verklaart dat deze feiten zich in uw dorp waar slechts 13 of 14 families wonen (CGVS, p. 13) zouden hebben voorgedaan, kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hieromtrent meer gedetailleerd en vlot kunt vertellen.*

Wanneer u hierna wordt gevraagd wie de taliban in uw dorp hebben vermoord, verklaart u dat ze een zoon uit een buurhuis en de vader uit een ander buurhuis hebben vermoord (CGVS, p. 13). Gevraagd naar hun namen stelt u dat A.A. de zoon uit het buurhuis was en A.K. de vader uit de andere naburige woning (CGVS, p. 14). Echter, wanneer later tijdens het gehoor wordt gevraagd of deze A.K. een volwassene was, ontkent u dit en verklaart u dat hij ongeveer 15 of 16 jaar was (CGVS, p. 15). Deze discrepantie ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweringen.”

Betreffende A.A. en A.K. verwijst verzoeker naar het door zijn voogd opgestelde “verslag” (verzoekschrift, stuk 3) waarin onder meer wordt gesteld dat er een gebrek aan kwaliteit bij het tolken zou zijn geweest. Nochtans dient vastgesteld dat verzoeker zowel bij aanvang als op het einde van het gehoor verklaarde de tolk goed te hebben begrepen (gehoorverslag CGVS, p. 3 en 21) en maakten noch verzoekers raadsman, noch zijn voogd dienaangaande enige verdere opmerking. Voor het overige dient er nogmaals op gewezen dat dit “verslag” van zijn voogd slechts tot stand is gekomen na reflectie wegens confrontatie met de bestreden beslissing, zodat het slechts loutere *post factum*-beweringen betreffen. Dat verzoeker “op verschillende punten wel degelijk zeer uitgebreide en gedetailleerde verklaringen kon afleggen over de aanslagen die reeds plaatsvonden in het dorp”, blijkt geenszins uit het gehoorverslag en verzoeker laat na *in concreto* aan te duiden welke van zijn verklaringen volgens hem dan wel zeer uitgebreid en gedetailleerd zouden zijn.

Ook betreffende zijn reisweg komt verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar het door zijn voogd opgestelde "verslag" (verzoekschrift, stuk 3), waaromtrent er hoger reeds op werd gewezen dat dit "verslag" slechts *post factum*-beweringen bevat en als zodanig niet van aard is op de motieven in de bestreden beslissing een ander licht te werpen. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld als volgt:

"Tenslotte zijn uw verklaringen over het bekostigen van uw reis naar Europa in de verklaringen die u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) liet optekenen inconsistent met uw verklaringen hieromtrent op het CGVS. U liet namelijk bij de DVZ optekenen dat één van uw dorpsgenoten uw reis heeft geregeld en betaald en dat de reiskosten u onbekend waren (verklaring DVZ, punt 31). Op het CGVS stelt u dat uw reis ongeveer 400.000 of 450.000 Afghani heeft gekost, dat de reis voor een stuk werd betaald met het gespaarde loon van uw vader, de verkoop van een stuk grond en een aantal stuks vee en dat u dit allemaal aan het dorpshoofd heeft gegeven (CGVS, p. 12)."

Waar verzoeker onder verwijzing naar een rapport van UNHCR aanvoert dat kinderen ook een risico lopen ten gevolge van de affiliatie van hun ouders, dient erop gewezen dat een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, niet volstaat om *in concreto* de aangevoerde problemen aannemelijk te maken. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker de werkzaamheden van zijn vader en de hieruit ontstane problemen niet aannemelijk heeft weten te maken.

Verder wordt in de bestreden beslissing tevens terecht gemotiveerd als volgt:

"Betreffende uw verklaring als zouden de taliban jongens zoals u meenemen uit het dorp Tebaar om zelfmoordaanslagen te plegen (CGVS, p. 13), moet worden opgemerkt dat het na bevraging slechts blijkt te gaan om één jongen die mogelijks door de taliban werd meegenomen (CGVS, p. 16). Immers, de betreffende jongen was met een paar koeien en schapen in de bergen en is niet naar huis teruggekeerd, aldus zijn moeder (CGVS, p. 16). Dat deze jongen zou zijn ontvoerd door de taliban is niet meer dan een blote bewering."

Verzoeker komt dienaangaande in onderhavig verzoekschrift opnieuw niet verder dan te verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon of op de persoon van de bedoelde jongen. Verzoeker slaagt er niet in *in concreto* aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn leeftijd als jongeman "*of fighting age*" daar hij dienaangaande slechts verwijst naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon. Waarom verzoeker een risico zou lopen om door pro-regeringstroepen te worden ingelijfd, wordt door hem in het geheel niet uiteengezet. Verder blijkt noch uit de door verzoeker bijgebrachte, noch uit de door de commissaris-generaal voorziene informatie dat men in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging zou kennen louter omwille van het behoren tot de Hazara-gemeenschap of naar aanleiding van een sjiitische geloofsovertuiging. Opnieuw komt verzoeker dienaangaande niet verder dan te verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, zodat hij opnieuw, mede gelet op het voorgaande, nalaat deze vrees *in concreto* aan te tonen. Eveneens laat verzoeker na *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze hij dermate zou zijn verwesterd dat dit in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging zou uitmaken, of waarom hij als een spion zou worden beschouwd. Het betreffen hier niet meer dan blote beweringen, die op geen enkele wijze *in concreto* worden uitgewerkt en/of gestaafd.

Betreffende verzoekers taskara (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) dient vastgesteld dat niet wordt getwijfeld aan verzoekers identiteit. Op zich doet dit stuk evenwel geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. De envelop (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) toont enkel aan dat verzoeker post heeft ontvangen uit Afghanistan, zoals bevestigd wordt in de bijgevoegde e-mail (zie eveneens map 'Documenten' in het administratief dossier), doch dit doet evenmin afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Verder kan nogmaals worden herhaald dat de overige door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 4-12, en aanvullende nota 13-15) aan de voormelde vaststellingen evenmin vermag afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de Behsud-districten in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Wardak regionaal erg verschillend zijn. Niettegenstaande de provincie Wardak in haar geheel een hoog niveau aan veiligheidsincidenten kent, blijkt tegelijkertijd dat er tijdens de verslagperiode in de districten Hisa-i Awali Behsud en Markazi Behsud geen veiligheidsincidenten voorkwamen. Het geweld dat in deze districten voorkomt is gerelateerd aan een jaarlijks terugkerend conflict tussen Hazara en nomadische Kuchi's.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Behsuddistricten van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Verzoeker uit weliswaar kritiek op de hiervoor geciteerde analyse van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst in de bestreden beslissing, doch de informatie die hij bijbrengt (verzoekschrift, stukken 5-7 en 9-12, aanvullende nota 13-15) ligt in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) en is dan ook niet van aard aan te tonen dat deze informatie van de commissaris-generaal onjuist of achterhaald zou zijn. Aangaande de problemen met de Kuchi's in de Behsud-districten werd hoger reeds vastgesteld dat deze een economische oorzaak hebben en als zodanig kunnen zij op zich niet worden beschouwd als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verder laat verzoeker na *in concreto* te duiden op welke wijze het feit dat in andere delen van de provincie Wardak wel degelijk sprake is van een gewapend conflict in zijn hoofde in de hiervan uitgesloten Behsud-districten een continue blootstelling aan stress en/of een vorm van foltering zou kunnen uitmaken. Verzoeker kan de situatie in de rest van de provincie Wardak immers niet zomaar extrapoleren naar de situatie in de Behsud-districten, zoals deze blijkt uit de bijgebrachte informatie. Aldus wordt de hiervoor geciteerde analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER